

Arrest

nr. 196 484 van 12 december 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 30 juni 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 augustus 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. MOSKOFIDIS en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Tamil, afkomstig uit Mulliyawalai, Mullaitivu district, en bent u in het bezit van de Sri Lankaanse nationaliteit. U ging tot de tiende graad naar school en hielp nadien uw vader bij zijn landbouwactiviteiten. Uw vader was daarnaast ook een verantwoordelijke voor de wapenopslag van het LTTE (Liberation Tigers of Tamil Eelam, ook wel Tamiltijgers of Tijgers genoemd). Zelf hielp u het LTTE in de periode 2003-2007 met het bewerken van LTTE video's en liedjes en het kopiëren van Indische films. Nadien zou u niets meer voor hen gedaan hebben. Uw vader zou tijdens de laatste oorlog (Eelam IV) wel mee gevochten hebben met het LTTE.

Op het einde van de oorlog, in mei 2009, werden uw vader en één van uw broers van de rest van het gezin gescheiden. Uw vader en broer zijn sindsdien vermist. De rest van het gezin werd overgebracht naar het Ramanathan vluchtelingenkamp in Settikulam, Vavuniya, waar jullie enkele maanden verbleven. Jullie verhuisden daarop naar Veppankulam, eveneens gelegen in Vavuniya. In 2013 keerden jullie terug naar Mulliyawalai, Mullaitivu, waar u de landbouwactiviteiten verderzette.

Einde 2015 zou u bezoek hebben gekregen van enkele voormalige leden van het LTTE. Ze zouden u onder druk hebben gezet om hen een opslagplaats van wapens te tonen. U zou dat na enig aandringen uiteindelijk in januari 2016 hebben gedaan. Op het moment dat u hen de bewuste plaats toonde, zouden de Sri Lankaanse autoriteiten plots ter plekke verschenen zijn. De leden van het LTTE zouden het op een lopen gezet hebben en ontkomen zijn, zelf zou u gevat zijn. Sindsdien zou u nog een aantal keren bezoek gekregen hebben van en ondervraagd zijn door de Sri Lankaanse autoriteiten. U zou daarbij ook fysiek mishandeld zijn.

Begin juni 2016 verliet u daarom Sri Lanka. U vloog met uw eigen Sri Lankaans paspoort en een Schengenvisum (dat u verkregen had om uw familie in Zwitserland te bezoeken), over Qatar naar Zwitserland. U verbleef er een twintigtal dagen bij uw oom. Ook uw tweelingzus en haar echtgenoot wonen in Zwitserland. Op 27 juni 2016 zou u, opnieuw met uw eigen paspoort en over Qatar, naar Sri Lanka zijn teruggereisd. U keerde terug naar uw geboortedorp.

Na uw terugkeer zou er een arrestatiebevel tegen u uitgevaardigd zijn omwille van uw betrokkenheid bij en kennis van de opslagplaats van de wapens van het LTTE.

Op 16 september 2016 zou u Sri Lanka definitief verlaten hebben. U zou ditmaal illegaal, met een vals paspoort, over Qatar naar Italië gevlogen zijn. Na aankomst daar verbleef u enkele maanden in Milaan. Begin januari 2017 reisde u door naar België en vroeg hier asiel aan op 16 januari 2017.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer (kopijen tenzij anders aangegeven): uw identiteitskaart, uw eigen geboorteakte (origineel), de huwelijksakte van uw ouders en de vertaling ervan naar het Engels, de geboorteakte van uw moeder en de vertaling ervan naar het Engels, de Engelse vertaling van de geboorteakte van uw vader, twaalf foto's van uw verwondingen, twee foto's van een gevonden wapenopslagplaats, drie krantenartikels en de envelop waarin deze documenten u werden toegestuurd.

Na afloop van het gehoor op het CGVS legde u ook nog kopie van twee pagina's uit een paspoort en kopie van een arrestatiebevel neer.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er doorheen uw verklaringen er niet in geslaagd bent om aannemelijk te maken dat u in uw land van herkomst een gegronde vrees had voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, noch dat u een reëel risico liep op het lopen van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. U verklaart dat u gezocht wordt door de Sri Lankaanse autoriteiten omwille van de kennis die u zou hebben over een opslagplaats van wapens van het LTTE. U bent er evenwel niet in geslaagd om dit aannemelijk te maken, omdat u dermate tegenstrijdige, uiteenlopende en bijzonder weinig aannemelijke verklaringen aflegde over de problemen die u in Sri Lanka zou ervaren hebben, alsook uw terugkeer naar Sri Lanka.

Ten eerste dient vastgesteld dat er geen geloof gehecht kan worden aan de problemen dewelke zich zouden hebben voorgedaan na uw beweerde terugkeer naar Sri Lanka.

Zo is het om te beginnen uiterst opmerkelijk dat u op de vragenlijst van het CGVS, dewelke u invulde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) met de hulp van een tolk die het Tamil machtig is, met geen woord repte over de problemen die u zou ervaren hebben na uw beweerde terugkeer en daar enkel verwees naar problemen voor uw eerste vertrek (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5). Tijdens het gehoor op het CGVS plaatste u in eerste instantie al uw problemen overigens ook voor dit eerste vertrek (zie CGVS, pp.16-17). U zou nog moeten onderduiken zijn voor dat eerste vertrek (zie CGVS, p.20). Pas nadien tijdens ditzelfde gehoor, uitdrukkelijk gevraagd naar eventuele latere problemen en reeds gewezen op het feit dat u nog op legale wijze zou zijn teruggekeerd, sprak u voor het eerst van een arrestatiebevel dat er uitgevaardigd zou zijn na uw eerste vertrek (zie CGVS, p.20). U gaf dan plots aan dat u eigenlijk eerder geen grote problemen zou hebben gehad (zie CGVS, pp.20-21).

Dat u een dermate belangrijk element in uw vluchtrelaas in eerste instantie niet vermeldde, ondermijnt op zeer ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Uw uitleg voor deze omissie, dat u bij de DVZ enkel werd gevraagd om kort over uw problemen te vertellen (zie CGVS, p.21), overtuigt allerm minst. U werd daar immers gevraagd een overzicht te geven van alle feiten die tot uw vlucht hebben geleid. Dat u daarbij dan ook zou vergeten de belangrijkste vluchtaanleiding te vermelden, is niet aannemelijk. U gaf overigens bij aanvang van het gehoor op het CGVS aan dat u op deze vragenlijst alle redenen voor uw vertrek (zij het kort) had kunnen aanhalen (zie CGVS, p.3).

Verder kan ook aan deze (nieuwe) problemen op zich geen geloof worden gehecht, gezien u er uiteenlopende en opmerkelijke verklaringen over aflegde. **Zo** verklaarde u immers in eerste instantie dat u pas in september 2016, na aankomst in Italië (bij uw tweede vertrek) op de hoogte gesteld werd van het feit dat u thuis een arrestatiebevel zou hebben gekregen (zie CGVS, p.20). Niet veel later gaf u dan weer plots aan dat u eigenlijk omwille van dit arrestatiebevel uw land definitief zou hebben moeten verlaten (zie CGVS, p.21). Hierop gewezen, bleef u een antwoord schuldig. Gevraagd dit arrestatiebevel voor te leggen, bleek **bovendien** plots dat u dit thuis ook helemaal nooit zou ontvangen hebben. Jullie zouden nu thuis wel een klein briefje hebben ontvangen waarop stond dat u zich diende aan te melden, maar geen arrestatiebevel (zie CGVS, p.20). U kon dit briefje evenwel niet voorleggen.

U legde na afloop van het gehoor op het CGVS **wel** een kopie van een arrestatiebevel neer, maar dit document heeft onvoldoende bewijswaarde om uw ongeloofwaardige verklaringen teniet te doen. Het betreft immers slechts een kopie, dewelke gemakkelijk na te maken zijn met het nodige knip- en plakwerk. Verder kunnen hierover enkele eigenaardigheden opgemerkt worden, dewelke verder doen twifelen aan de authenticiteit van dit document. Zo maakt (de kopie van) het arrestatiebevel melding van uw oude adres in Vavuniya, een adres waarop u volgens uw verklaringen al jarenlang niet meer woonde. Dat de Sri Lankaanse autoriteiten u zouden zoeken én u thuis reeds verschillende malen bezocht zouden hebben omwille van ernstige feiten, en dan uw oude en intussen verkeerde adres zouden gebruiken, is niet aannemelijk. Daarnaast gaat het arrestatiebevel waarvan u kopij voorlegde uit van de TID (Terrorist Investigation Division) Vavuniya, terwijl u in uw verklaringen enkel melding maakte van problemen met de CID (Criminal Investigation Department) afdeling van Mullaitivu. Verder dient hierbij opgemerkt dat uit toegevoegde informatie blijkt dat er met dergelijke documenten in Sri Lanka makkelijk op frauduleuze wijze te verkrijgen zijn (zie blauwe map, doc1). Daarom hebben ze pas enige bewijswaarde wanneer ze worden ondersteund door geloofwaardige, precieze, en coherente verklaringen. Dat is absoluut niet het geval. Ze volstaan dus niet om de door u ingeroepen vrees aannemelijk te maken.

Dat u **overigens**, ondanks de beweerde ontvangst van dit arrestatiebevel, naliet om in Italië aan asielaanvraag in te dienen, of ruim drie maanden later onderweg in Frankrijk, ondermijnt verder de geloofwaardigheid, minstens de ernst van de door u aangehaalde problemen. Van een asielzoeker die uit vrees voor zijn leven zijn land van herkomst is ontvlucht kan echter worden verwacht dat hij onmiddellijk internationale bescherming aanvraagt in het land waar hij toevlucht zoekt. Dat u in het huis van de smokkelaar werd vastgehouden tot u hem betaald had (zie CGVS, p.13), overtuigt echter niet gezien onderstaande vaststellingen betreffende uw reisweg.

Ten tweede dient er te worden vastgesteld dat u uw beweerde terugkeer naar Sri Lanka op zich al niet aannemelijk wist te maken.

Zo legde u om te beginnen geen enkel overtuigend document neer ter staving van deze beweerde terugkeer. U legde wel een kopie van twee pagina's uit een paspoort neer, maar liet na (kopij van) het volledige paspoort voor te leggen. Het CGVS kan dan ook niet met zekerheid weten dat het hier om uw eigen reisdocument gaat. Verder is het uiterst opmerkelijk dat u er alsnog in geslaagd bent kopie van een stuk van uw paspoort neer te leggen, gezien u ten gehore op het CGVS nog had laten verstaan dat u uw paspoort aan uw smokkelaar zou hebben afgegeven en u niet over een kopij beschikte (zie CGVS, pp.11-13). **Verder** betreft het opnieuw slechts een kopie, dewelke zoals vermeld gemakkelijk na te maken zijn met het nodige knip- en plakwerk. Het CGVS heeft dan ook het gerede vermoeden dat u uw eigen paspoort bewust achterhoudt om de daarin vervatte informatie voor de Belgische asielinstanties te verhullen. Dit vermoeden wordt verder versterkt door volgende vaststellingen. **Zo** verklaarde u enerzijds dat u met een vals paspoort naar Italië was gereisd, en anderzijds dat de smokkelaar uw Sri Lankaans paspoort na aankomst van u afnam. Dat de smokkelaar u zou toelaten met uw eigen paspoort te reizen, terwijl u op een andere identiteit reisde, is allerm minst aannemelijk gezien het risico hierop betrapt te worden. **Verder** legde u ook tegenstrijdige verklaringen af over het valse paspoort zelf dat u zou gebruikt hebben.

Bij de DVZ had u nog verklaard dat het om een vals Sri Lankaans paspoort met uw foto erin ging (zie DVZ Verklaring, pt.36). Op het gehoor op het CGVS gaf u dan plots weer aan dat het een Qatarees of Italiaans paspoort was. U kende behalve de naam erin ook geen andere details van dit paspoort. Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen, kwam u niet verder dan een loutere ontkenning van uw eerdere beweringen (zie CGVS, p.12). **Ook** over de manier waarop u deze illegale reis zou hebben kunnen betalen, liepen uw verklaringen uiteen. Waar u het op de DVZ nog had over de verkoop van jullie huis en land (zie DVZ Verklaring, pt.36), zou u dit volgens uw verklaringen op het CGVS hebben kunnen bekostigen met de verdiensten uit de landbouw en de verkoop van wat land (zie CGVS, p.13). Merkwaaardig dat een gebeurtenis als de (noodgedwongen) verkoop van jullie huis hier plots niet meer bleek toe hebben bijgedragen.

Het CGVS heeft dan ook het vermoeden dat u gewoonweg niet bent teruggereisd naar Sri Lanka, of wel degelijk bent teruggereisd maar dan wel uw eigen reisdocument gebruikt heeft om terug naar Europa te reizen. Hoe dan ook volgt uit beide gevallen dat u geen vrees voor vervolging dient te koesteren ten aanzien van Sri Lanka. De vaststelling dat u aangeeft dat u na uw eerste vertrek bent teruggekeerd, dan wel dat u effectief bent teruggekeerd en dan opnieuw het land op legale wijze hebt verlaten, ondermijnt op zeer ernstige wijze de geloofwaardigheid, minstens de ernst van de door u aangehaalde initiële problemen. Dat u uw land zou verlaten omwille van problemen met de Sri Lankaanse autoriteiten omwille van uw verbondenheid met het LTTE, en dan vrijwillig terugkeert, dan wel aangeeft te willen terugkeren, ondergraaft in ernstige mate uw nood aan internationale bescherming. Zulk gedrag is immers op zich onverenigbaar met het bestaan, wat u betreft, van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van voormeld Verdrag of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming.

Ten derde dient ook vastgesteld dat ook aan uw beweerde initiële problemen, dewelke aan de grondslag zouden liggen van uw latere problemen, allerm minst geloof kan worden gehecht.

Om te beginnen dient hierbij herhaald dat u ten gehore op het CGVS aangaf dat u eigenlijk voor uw (eerste) vertrek geen (ernstige) problemen zou hebben ervaren in Sri Lanka (zie CGVS, pp.20-21). **Bovendien** verklaarde u Sri Lanka op legale wijze te hebben verlaten en ook vrijwillig te zijn teruggekeerd, wat de ernst van eventuele eerdere problemen op fundamentele wijze ondergraaft. **Daarnaast** heeft u na uw (initiële) vertrek uit Sri Lanka ook geen asiel aangevraagd in Zwitserland. Nochtans hebben enkele van uw familieleden (onder wie uw tweelingzus) in Zwitserland een verblijfsstatus verkregen, waardoor het nog minder aannemelijk is dat u er geen internationale bescherming zou aanvragen indien u werkelijk dergelijke problemen ervaren zou hebben in Sri Lanka. Van een asielzoeker die uit vrees voor zijn leven zijn land van herkomst is ontvlucht kan immers worden verwacht dat hij onmiddellijk internationale bescherming aanvraagt in het land waar hij toevlucht zoekt.

Verder legde u over de initiële problemen zelf, dewelke u in Sri Lanka zou ervaren hebben voor uw (eerste) vertrek in juni 2016, dermate uiteenlopende en tegenstrijdige verklaringen af, waardoor de geloofwaardigheid ervan compleet ondermijnd is.

Zo had u op de vragenlijst van het CGVS laten optekenen dat uw vader u de opslagplaats van de wapens zou hebben getoond (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5). Tijdens het gehoor op het CGVS gaf u dan weer aan dat u toevallig gezien zou hebben dat hij de wapens naast jullie huis verborg (zie CGVS, p.7). Hierop gewezen, kwam u niet verder dan een loutere ontkenning van uw eerdere verklaringen (zie CGVS, p.7), een uitleg die uiteraard niet overtuigt. **Verder** had u op diezelfde vragenlijst van het CGVS nog verklaard dat zowel het leger, de politie en de CID (Criminal Investigation Department) ter plaatse gekomen waren op het moment dat u de locatie toonde aan de voormalige LTTE-ers (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5). Op het gehoor van het CGVS bleek het dan in eerste instantie plots om de politie te gaan, wat later zouden er ook leden van de CID verschenen zijn (zie CGVS, p.16). Niet veel later tijdens hetzelfde gehoor had u het dan weer over 12 tot 13 leden van het Sri Lankaanse leger, meer mensen van de autoriteiten zouden niet ter plaatse gekomen zijn (zie CGVS, pp.18-19). Gewezen op uw uiteenlopende verklaringen, gaf u aan dat ze niet in uniform waren en u dus niet kon weten tot welke tak ze precies behoorden (zie CGVS, p.19). Een dergelijke uitleg overtuigt echter evenmin. Temeer u wel degelijk eerder aangaf dat het om leden van deze drie verschillende instanties ging.

Voorts legde u ook uiteenlopende verklaringen af over het moment waarop u zelf mishandeld zou zijn omwille van de belangrijke kennis die u zou hebben.

Op de vragenlijst van het CGVS had u nog laten verstaan dat u in maart of april 2016 gevraagd zou zijn door het leger om zich bij het kantoor van de CID te melden en u daar gemarteld zou zijn (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5). Tijdens het gehoor op het CGVS liet u dan weer een heel ander verhaal optekenen. U zou nu in januari 2016 zijn meegenomen door de CID en onderweg terug van hun kantoor, en dat voor het eerst, door hen gemarteld zijn (zie CGVS, p.19). Hierop gewezen, gaf u als uitleg dat u aan de tolk bij de DVZ, dewelke u plots niet goed zou hebben begrepen, had laten verstaan dat u zowel onderweg als op hun kantoor gemarteld zou zijn (zie CGVS, p.21). Ook een dergelijke aanpassing van uw verklaringen overtuigt uiteraard allerm minst. De kopijen van foto's van uw verwondingen tonen dan ook allerm minst aan dat u deze zou hebben opgelopen door toedoen van de Sri Lankaanse autoriteiten en omwille van de door u aangehaalde redenen. **Ten slotte** liet u tijdens het gehoor op het CGVS plots ook optekenen dat u voorafgaand aan de oproep die u in september 2016 zou hebben ontvangen om zich te melden, nooit eerder een dergelijke oproep zou hebben gekregen (zie CGVS, p.20).

Voorts wordt de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen eveneens ondermijnd door enkele elementen in uw relaas die allerm minst aannemelijk zijn. **Zo** is het op zich al opmerkelijk dat enkele voormalig LTTE-ers u herhaaldelijk zouden benaderen met de vraag naar de locatie van een wapenopslagplaats, en dat plots jarenlang na het einde van de laatste oorlog. Er waren volgens uw verklaringen behalve uw vader immers nog verantwoordelijken voor de opslagplaats. Het lijkt daarnaast ook weinig aannemelijk dat zij met dergelijke vastberadenheid zouden kunnen vermoeden dat u van deze plaats op de hoogte was, terwijl uw vader u doorgaans nooit iets vertelde van zijn werk voor het LTTE en geen van de andere LTTE-ers u destijds ook zou hebben gezien toen u hen betrapte op het verstoppert van deze wapens (zie CGVS, p.18).

Verder is het uiterst bevreemdend dat u zelf, terwijl u de locatie van de opslagplaats aan de ex-leden van het LTTE aan het tonen was, door de autoriteiten werd gepakt, terwijl zij die ernaar aan het graven waren, wisten te ontkomen. Het is **eveneens** bijzonder weinig aannemelijk dat u ondanks de ernstige implicaties die het voor u moet hebben gehad, niet zou weten wat de autoriteiten op die locatie dan precies zou hebben gevonden. U gaf in eerste instantie aan dat u het niet wist, dan zouden ze van daar geen wapens hebben meegenomen, nog verder wist u plots niet meer of ze er wapens hadden gevonden (zie CGVS, pp.18-19). U legde van deze feiten, zoektocht of eventuele vondst ook geen enkel begin van bewijs neer. U kon opmerkelijk genoeg wel een kopie van enkele foto's en een krantenartikel over een ander gelijkaardig incident neerleggen, maar niet over de door u aangehaalde feiten.

Daarnaast liet u in eerste instantie optekenen dat de Sri Lankaanse autoriteiten u nadien zouden blijven zoeken zijn voor informatie over deze locatie, hetgeen ten zeerste verbaast gezien u verklaarde dat ze u net betrapt zouden hebben terwijl u deze locatie toonde aan de voormalig LTTE-ers. U trachtte zich nog te redden door te stellen dat ze nog meer van dergelijke informatie van u wilden (zie CGVS, p.20). Gezien u dat nooit eerder vermeldde, overtuigt ook deze uitleg niet.

Dat u over de initiële problemen, dewelke aan de basis van uw latere problemen en uw uiteindelijke vlucht uit Sri Lanka zouden liggen, dermate uiteenlopende en weinig aannemelijke verklaringen aflegde, doet finaal de geloofwaardigheid van uw relaas teniet.

Ten vierde kan ook worden vastgesteld dat u ook uw band met het LTTE en de problemen die uw familie daardoor ervaren zou hebben, niet aannemelijk wist te maken. **Zo** wordt het probleem dat u zou stellen voor de Sri Lankaanse autoriteiten omwille van de kennis die u zou hebben over opslagplaatsen, op zeer ernstige wijze gerelativeerd door de vaststelling dat u het land op legale wijze kon verlaten en probleemloos en op legale wijze kon terugkeren, dan wel vrijwillig wilde terugkeren. **Verder** legde u ook uiteenlopende verklaringen af over de duur van uw eigen beweerde activiteiten voor het LTTE. Terwijl u op de vragenlijst van het CGVS en initieel ten gehore op het CGVS nog verklaarde dat u diensten voor hen verleende tussen 2003 en 2005 (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5, zie CGVS, p.6), wijzigde uw verklaringen naderhand. U zou hen ook nadien geholpen hebben, en dat tot 2007 maar gestopt zijn wanneer de oorlog begon (sic) (zie CGVS, p.9). **Ook** over de verdwijning van uw vader en uw broer in de nasleep van de laatste oorlog liepen uw verklaringen uiteen. Op de DVZ Verklaring had u nog laten verstaan dat u geen informatie meer had over hen sinds 2009 (zie DVZ Verklaring, pt.13, pt.17). Op de vragenlijst van het CGVS, dewelke u invulde bij de DVZ, liet u dan weer optekenen dat ze spoorloos zijn sinds 2010-2011 (zie CGVS, pt.3.5). Tijdens het gehoor op het CGVS wist u dan plots weer wel dat ze vermist geraakten in 2009. Meer nog, u bleek nu plots ook te weten dat het in mei 2009 was dat ze van jullie gescheiden werden (zie CGVS, pp.9-10), wat het nog opmerkelijker maakt dat u eerder aangaf dat het in 2010-2011 zou gebeurd zijn.

*U gaf **daarnaast** op het gehoor op het CGVS ook aan dat u nadien nog wel degelijk een aantal keer iets van hem zou hebben gehoord, en dat tot 2013 (zie CGVS, pp.8-9), wat dan weer niet overeenkomt met uw eerdere bewering geen informatie over hen te hebben sinds 2009. Hiermee geconfronteerd, kwam u niet verder dan de uitleg dat u eerder (bij de DVZ) wat nerveus was (zie CGVS, p.10), hetgeen allerminst overtuigt gezien de ernst van de beweerde problemen. Ook de geloofwaardigheid, minstens het belang van jullie politieke profiel en problemen, is hiermee op ernstige wijze ondermijnd.*

Op basis van al het voorgaande kan het CGVS dan ook besluiten dat er absoluut geen geloof gehecht kan worden aan uw asielaanvraag en de door u ingeroepen asielmotieven. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De overige documenten die u voorlegde zijn niet van dien aard dat ze de bovenstaande beoordeling wijzigen. Wat betreft documenten omtrent uw identiteit en die van uw ouders, alsook hun huwelijksakte, kan gesteld worden dat het gaat om elementen die niet ter discussie staan. Wat betreft de door u voorgelegde foto's, werd supra al opgemerkt dat uw relaas over de oorzaak van de verwondingen ernstige tegenstrijdigheden bevatte. Bovendien geven foto's sowieso geen uitsluitsel over de plaats, het tijdstip of de redenen van de verwondingen. Daarnaast dient hierbij herhaald dat het slechts gaat om kopieën die steeds onderhevig kunnen zijn aan het nodige knip-en-plakwerk. De twee overige krantenartikels handelen niet over u. De envelop kan zonder meer aanvaard worden.

Volledigheidshalve wijst het CGVS op de algemene situatie in Sri Lanka alwaar de oorlog tussen het LTTE en het Sri Lankaanse leger in 2009 ten einde kwam. Hoewel de Sri Lankaanse overheid beducht blijft voor het heropleven van het LTTE, zijn er de laatste jaren oprechte stappen gezet in het bekomen van een verzoening tussen de verschillende gemeenschappen. Het louter profiel van Tamil uit Sri Lanka is op zich niet voldoende om aanspraak te maken op een vorm van internationale bescherming. Inzake een eventueel risico bij terugkeer naar Sri Lanka, heeft Cedoca het nodige onderzoek gevoerd om de situatie in te schatten. Uit dat onderzoek, toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt evenwel niet dat er een reëel risico bestaat om te worden blootgesteld aan foltering of vernederende behandeling of bestraffing voor Tamils waarvan niet wordt vermoed dat er een band met het LTTE bestaat. Tevens blijkt dat Tamils (ook afgewezen asielzoekers) bij een terugkeer naar Sri Lanka gescreend en ondervraagd kunnen worden door de autoriteiten. Dit onderzoek omvat ook mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving waarna inbreuken op die wetgeving kunnen leiden tot strafprocedures, zonder een onderscheid tussen Tamils en andere etnieën. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving te handhaven.

Gezien uw beweerde band met het LTTE als niet geloofwaardig wordt beoordeeld door het CGVS, acht het CGVS aldus, alle risicofactoren in acht nemende, een terugkeer naar Sri Lanka mogelijk voor u.

U hebt aldus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er zijn dus geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Stukken

Verzoeker legt op 26 september 2017 volgende bijkomende stukken neer:

"Stuk 1. Origineel van een handgeschreven brief van verzoekers moeder dd. 03/04/2017 gericht aan verzoeker"; "Stuk 2. (Beëdigde) vertaling naar het Nederlands van Stuk 1."; "Stuk 3. Origineel van een handgeschreven brief van verzoekers moeder dd. 03/04/2017 gericht aan de Mensenrechtencommissie van Vavuniya met daarin een verzoek tot bescherming."; "Stukken 4-5. (Beëdigde) vertalingen naar het Engels en naar het Nederlands van Stuk 3."; "Stuk 6. Origineel van het antwoordschrijven van de 'Human Rights Commission of Sri Lanka' volgend op het verzoek van verzoekers"; "Stuk 7. Origineel van een schrijven dd. 27/07/2017 van de 'Human Rights Commission of Sri Lanka' houdende registratie van de klacht."; "Stuk 8. (Beëdigde) vertaling naar het Nederlands van Stuk 7."; "Stuk 9. Originele briefomslag waarin de documenten (1-8) zaten."; "Stuk 10. (Beëdigde) vertaling naar het Nederlands van Stuk 9."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 30 juni 2017 een schending aan van *"de artikelen 2 + 3 wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen"*, *"schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet"*, *"schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel + manifeste appreciatiefout"*, *"Schending van art. 1, sectie A, § 2 van de Conventie van Genève van 28/07/1951"*.

Het verzoekschrift benadrukt dat verzoeker op heden vervolgd wordt *"omwille van het lidmaatschap van zijn vader bij het LTTE en omwille van zijn eigen aanvaring met het leger toen hij begin 2016 betrappt was door het leger terwijl hij bezig was om aan LTTE leden een oude wapenopslagplaats van zijn vader te tonen"*. Verzoeker is ervan overtuigd dat de autoriteiten, bij zijn terugkeer naar Sri Lanka, een voorwendsel zullen zoeken om hun acties tegen hem te rechtvaardigen en dat hij ter gelegenheid van een eventuele rechtszaak niet op een eerlijk proces zal kunnen rekenen.

Volgens verzoeker heeft het CGVS *"geen, minstens te weinig rekening gehouden met de concrete omstandigheden en feitelijkheid ter plaatse alsook met de persoonlijkheid van verzoeker"*.

Het verzoekschrift verduidelijkt dat de *"reden waarom verzoekers verklaringen op het CGVS niet steeds eensluidend zijn geweest met zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, heeft te maken met het gegeven dat hem op de DVZ uitdrukkelijk was gevraagd om uiterst kort en bondig te zijn, en dat hij ter gelegenheid van zijn latere gehoor op het CGVS wel de kans zou krijgen om in detail zijn relaas te doen."* Bovendien ontstonden volgens verzoeker misverstanden en communicatieproblemen aangezien de tolk bij de DVZ Indisch Tamil sprak. Verzoeker voegt nog toe dat zijn tegenstrijdige verklaringen aangaande de tijdstippen waarop hij Sri Lanka verlaten heeft, zijn reisdocumenten en zijn arrestatiebevel, te maken hebben met vergissingen in zijn hoofde. Verzoeker geeft aan 'onvoorbereid' naar zijn interview op het CGVS te zijn gegaan. Hij haalt verder aan tijdens het gehoor bij het CGVS te hebben laten optekenen dat hij nerveus en in de war was.

Verzoeker benadrukt dat hij *"wel degelijk een voldoende duidelijk zicht heeft geboden over zijn levensomstandigheden in Sri Lanka de voorbije jaren; het lidmaatschap van zijn vader bij LTTE; zijn eigen kortstondige betrokkenheid bij LTTE begin jaren 2000 en zijn recente moeilijkheden met de autoriteiten nadat LTTE leden hem begin 2016 onder druk hadden gezet om een oude wapenopslagplaats van zijn vader te tonen."* Verzoeker voert aan dat de *"diverse correcte en eensluidende antwoorden die verzoeker tijdens zijn gehoor wél wist te geven op specifieke vragen aangaande zijn asielrelaas, worden ten onrechte doodgezwegen in de weigeringsbeslissing"*. Het CGVS gaat selectief tewerk en enkel in het nadeel van verzoeker, aldus het verzoekschrift.

Aangaande de chronologie van de gebeurtenissen zou verzoeker willen verduidelijken dat hij inderdaad, na zijn aanhouding door de autoriteiten begin 2016, in juni 2016 naar Zwitserland is gevlogen om er zijn tweelingzus te bezoeken, waarna hij terugkeerde naar zijn moeder in Sri Lanka. Hij legt uit dat hij wegens familiale moeilijkheden niet langer in Zwitserland kon blijven. Na zijn terugkeer naar Sri Lanka kreeg verzoeker op een dag het bezoek van de autoriteiten bij hem thuis, wat de aanleiding was dat verzoeker een tweede keer zijn land verliet.

Verzoeker verduidelijkt verder dat *"[n]adat verzoeker Sri Lanka (de tweede keer) had verlaten, vernam verzoeker telefonisch via zijn moeder dat de politiediensten verzoeker zochten om hem een arrestatiebevel te overhandigen. Het arrestatiebevel als dusdanig was, bij gebrek aan persoonlijke aanwezigheid van verzoeker, niet achtergelaten door de politie"*.

De autoriteiten lieten volgens verzoeker wel een kleine nota achter. Hij stelt dat zijn advocaat in Sri Lanka op zijn vraag dat bewuste arrestatiebevel in handen heeft kunnen krijgen en het vervolgens aan verzoeker heeft overgemaakt, die het op zijn beurt, na afloop van zijn gehoor op het CGVS, aan zijn dossier heeft toegevoegd. Verzoeker stelt dat hij zal trachten het origineel arrestatiebevel in handen te krijgen, alsook de kleine nota.

Wat betreft zijn paspoort, haalt verzoeker aan dat tijdens zijn gehoor veel misverstanden zijn gebeurd. Hij wil hierover verduidelijken dat hijzelf in 2014 een eigen paspoort had laten maken met de bedoeling om een reis naar India te maken. Het was ook met dat paspoort dat verzoeker in 2016 zijn reis naar Zwitserland had gemaakt om zijn tweelingzus te bezoeken. Verzoeker stelt dat hij na het bezoek van de politie aan zijn huis het besluit nam Sri Lanka te ontvluchten. Hij reisde van Sri Lanka naar Qatar met zijn origineel paspoort en van Qatar tot Europa met een vals paspoort in het gezelschap van de smokkelaar. Na aankomst in Europa, nam de smokkelaar de valse identiteitsdocumenten terug mee.

Voorts voert het verzoekschrift nog aan dat het CGVS bij het nemen van haar beslissing geen enkele rekening gehouden met verzoekers relatief jonge leeftijd en met het tijdsverloop tussen de gebeurtenissen in Sri Lanka en zijn gehoor op het CGVS.

Verzoeker is van oordeel dat de door het CGVS geciteerde tegenstrijdigheden in het geval van verzoeker niet kunnen worden aanzien als dermate belangrijke onderdelen in zijn verklaringen en zijn op zichzelf niet van aard om afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag.

Volgens verzoeker heeft het CGVS eveneens ten onrechte geen rekening gehouden met de traumatische ervaringen die verzoeker had opgelopen in Sri Lanka waar hij enerzijds het slachtoffer is geweest van foltering en anderzijds ook het slachtoffer is geweest van jarenlange pesterijen en waar hij omwille van zijn opvallend uiterlijk werd uitgestoten door zijn lokale gemeenschap. Niet alleen wordt er in de weigeringsmotieven ten onrechte met geen woord gerept over één van de twee aangehaalde asielmotieven van verzoeker, hetgeen een schending inhoudt van de motiveringsplicht, maar daarenboven blijkt uit deze verklaringen van verzoeker overduidelijk dat hij getraumatiseerd is omwille van jarenlange verregaande pesterijen. Het verzoekschrift voert aan dat het algemeen geweten is dat een traumatische ervaring bij een mens kan leiden tot psychische stoornissen, waaronder verdringing, vervlakking, verandering van de bewustzijnstoestand en zelfs tot een vertekende beleving van de werkelijkheid, met mogelijke incoherenties in zijn verklaringen.

Aangaande de door verzoeker bij het CGVS neergelegde documenten (onder andere twaalf foto's van zijn verwondingen; twee pagina's van zijn paspoort en een kopie van het arrestatiebevel) en de toelichting die verzoeker hieromtrent heeft gegeven, stelt het verzoekschrift dat deze overtuigend waren en geen twijfel lieten bestaan. Verzoeker meent dat deze documenten onvoldoende naar waarde werden geschat door het CGVS. Volgens verzoeker schendt het CGVS de zorgvuldigheidsverplichting door geen grondig onderzoek te voeren naar de stukken die hij in het kader van zijn asielaanvraag heeft aangehaald.

Verzoeker acht de argumenten waarop het CGVS zich baseert om verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus af te wijzen, niet overtuigend. Een terugkeer naar zijn herkomstregio in Sri Lanka na een langdurige afwezigheid in het buitenland, zal op zich reeds een grote aandacht trekken van de plaatselijke bevolking met alle verhoogde veiligheidsrisico's van dien voor verzoeker.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is.

Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. Verzoeker stelt Sri Lanka te zijn ontvlucht omwille van problemen met de Sri Lankaanse autoriteiten. De Raad hecht echter geen geloof aan zijn asielrelaas.

2.4. Vooreerst ondermijnt de vaststelling dat verzoeker naliert om in Italië een asielaanvraag in te dienen, de geloofwaardigheid, minstens de ernst van de door hem aangehaalde problemen. Het feit dat verzoeker zo lang wachtte om asiel aan te vragen, is immers een indicatie dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondergraaft de waarachtigheid van de door hem geschetste vervolging. Dat verzoeker in het huis van de smokkelaar werd vastgehouden tot hij hem betaald had (gehoorverslag van het CGVS van 15 mei 2017 (hierna: CGVS-verslag), p. 13), kan niet overtuigen, nu evenmin geloof kan gehecht worden aan verzoekers voorgehouden reis met een smokkelaar, zoals hieronder wordt vastgesteld.

2.5. Voorts kan met het CGVS worden vastgesteld dat verzoeker bij de DVZ slechts verwees naar problemen die hij ervaren had voorafgaand aan zijn eerste vertrek uit Sri Lanka in juni 2016 (vragenlijst CGVS, punt 3.5). Ook tijdens zijn gehoor bij het CGVS plaatste verzoeker aanvankelijk al zijn problemen, die tot zijn definitieve vlucht uit Sri Lanka hebben geleid, voor zijn eerste vertrek (CGVS-verslag, p. 16-17). Pas wanneer verzoeker uitdrukkelijk gevraagd werd of hij na zijn voorgehouden terugkeer uit Zwitserland nog problemen ondervonden had, stelde hij dat de CID bij hem thuis was langsgesproken en vervolgens een arrestatiebevel tegen hem werd uitgevaardigd, waarop hij het land verlaten had (CGVS-verslag, p. 20-21). Dergelijke aanvullingen tasten de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas aan nu niet kan aangenomen worden dat verzoeker het bezoek van de CID en het arrestatiebevel kon vergeten te vermelden bij de DVZ, nu dit de onmiddellijke aanzet van zijn vlucht uitmaakte. Daarenboven tast dit tevens verzoekers verklaringen aan dat hij na zijn komst naar Europa in 2016 nog naar Sri Lanka terugreisde.

Het verzoekschrift betoogt dat zijn uiteenlopende verklaringen enerzijds te wijten zijn aan het uiterst korte en bondige gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken en anderzijds aan de communicatieproblemen die zijn ontstaan omdat de tolk Indisch Tamil sprak. Daar waar verzoeker stelt dat er tijdens het interview op de DVZ problemen waren met de tolk, omdat deze Indisch Tamil zou spreken, kan de Raad slechts vaststellen dat de verklaringen van verzoeker en de vragenlijst werden verzoeker voorgelezen in het Tamil en door hem ondertekend, waarbij hij tevens een fotokopie van de vragenlijst ontving. Verzoeker was aldus in de gelegenheid om naar aanleiding van deze vragenlijst bijkomende opmerkingen te maken of correcties aan te brengen, doch heeft geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot de inhoud van de vragenlijst, noch met betrekking tot de communicatie tussen de tolk en hemzelf, ook niet ter gelegenheid van het interview op het CGVS wanneer hem daarover uitdrukkelijk gevraagd werd. Verzoeker werd bij het invullen van de vragenlijst erop gewezen dat van hem wordt verwacht dat hij kort maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, de asielzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Minstens kan verwacht worden dat verzoeker eenduidig is en dat de antwoorden waarachtig zijn. Verzoekers opmerking komt dus voor als een *post factum* bewering, is niet enkel ongegrond, maar eveneens laattijdig.

2.6. Verder ondergraven verzoekers tegenstrijdige verklaringen aangaande het arrestatiebevel, wat tot de kern van zijn asielaanvraag behoort, de geloofwaardigheid van zijn asielmotieven. Zo valt niet te rijmen dat verzoeker enerzijds stelt dat het arrestatiebevel tegen hem werd uitgevaardigd nádat hij Sri Lanka voor de tweede keer verlaten had (CGVS-verslag, p. 20, 21), en anderzijds aangeeft dat hij een tweede keer vluchtte omwille van het arrestatiebevel (CGVS-verslag, p. 21). Verzoeker geeft verschillende onverzoenbare voorstellingen van de feiten. Minstens kon verwacht worden dat hij weet of hij al dan niet vertrokken is omdat hij onder arrestatiebevel stond.

De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij bij machte moet zijn om desbetreffend een volledig en coherent verhaal te vertellen. Het argument dat verzoeker zenuwachtig was, doet geen afbreuk aan deze plicht (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377), evenmin waar verzoeker stelt dat hij in de war en onvoorbereid was. Voorts kan worden opgemerkt dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker zeer gedetailleerde verklaringen en beschrijvingen kon geven.

Evenmin kan het door verzoeker op het Commissariaat-generaal voorgelegde arrestatiebevel de geloofwaardigheid van zijn verklaringen herstellen. Een document moet, om bewijswaarde te hebben, immers coherente en geloofwaardige verklaringen ondersteunen, *quod non in casu*. Verder dient opgemerkt dat het arrestatiebevel melding maakt van verzoekers oude adres in Vavuniya, waar hij slechts tot 2013 zou gewoond hebben (verklaring DVZ, punt 10). Het is geenszins aannemelijk dat de Sri Lankaanse autoriteiten verzoeker zouden zoeken en reeds verschillende malen thuis zouden bezocht hebben om dan een verkeerd en oud adres op het arrestatiebevel te vermelden. Daarnaast gaat het arrestatiebevel uit van de TID Vavuniya, terwijl verzoeker in zijn verklaringen louter melding maakte van problemen met de CID afdeling van Mullaitivu. Bovendien betreft het document slechts een fotokopie, wat gemakkelijk te vervalsen is met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde heeft (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat blijkt uit de informatie in het administratief dossier dat dergelijke documenten in Sri Lanka gemakkelijk op frauduleuze wijze te verkrijgen zijn.

2.7. De Raad stelt vast dat verzoeker niet aantoonde dat hij na zijn verblijf in Zwitserland werkelijk is teruggekeerd naar Sri Lanka. Zo legde verzoeker, om zijn terugkeer te staven, een kopie van twee pagina's uit een paspoort neer waarop twee stempels van "Sri Lanka Immigration" – één van 2 juni 2016 en één van 27 juni 2016, wat overigens niet overeenstemt met zijn beweringen op 6 juni 2016 naar Sri Lanka te zijn teruggekeerd (CGVS-verslag, p. 12) – staan afgedrukt. Verzoeker laat echter na het volledige paspoort neer te leggen en toont aldus geenszins aan dat deze pagina's werkelijk uit zijn paspoort afkomstig zijn. Bovendien stelde hij tijdens het gehoor bij het CGVS dat de smokkelaar zijn paspoort had afgenomen (CGVS-verslag, p. 11), deze niet had teruggegeven aan zijn moeder (CGVS-verslag, p. 12) en verzoeker ook nooit een kopie van zijn paspoort had genomen (CGVS-verslag, p. 13). Dat verzoeker dan opeens twee pagina's uit zijn beweerde paspoort neerlegt, valt hiermee dan ook niet te rijmen. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker verkiest zijn paspoort niet neer te leggen terwijl uit zijn verklaringen kan blijken dat hij met zijn paspoort is uitgereisd en ook zou teruggekeerd zijn naar Sri Lanka. Verzoeker vermeldt geen problemen aan de grens waardoor hij dus nog steeds in het bezit van zijn paspoort zou moeten zijn. Verzoeker toont niet aan dat hij in de onmogelijkheid is zijn reispas voor te leggen. Hij komt dan ook tekort in zijn medewerkingsplicht de Belgische asielinstanties alle nuttige informatie te verstrekken.

Ook verzoekers beweringen voor een tweede maal naar Europa te zijn gereisd, ditmaal met de hulp van een smokkelaar, kunnen niet weerhouden worden. Zo is het niet geloofwaardig dat verzoeker het vals paspoort waarmee hij van Sri Lanka naar Italië reisde nooit zelf in handen had, behalve de naam geen details kende aangaande dit paspoort, niet wist of dit een (vals) Italiaans dan wel Qatari paspoort was – terwijl hij bij de DVZ nog aangaf dat het om een Sri Lankaans vals paspoort ging, (verklaring DVZ, punt 36) – en de smokkelaar aan verzoeker toestond om zijn eigen Sri Lankaans paspoort mee te nemen op deze reis (CGVS-verslag, p. 12). Ook verzoekers incoherente verklaringen over de manier waarop hij deze clandestiene reis heeft kunnen bekostigen ("*Mijn moeder heeft het huis en land verkocht om mijn reis te bekostigen*", verklaring DVZ, punt 36; "*We doen aan landbouw, we verdienen 5 tot 6 lakh per jaar. We hadden ook wat land, we hebben dat verkocht en hebben dat geld gebruikt*", CGVS-verslag, p. 13), tonen aan dat verzoekers verklaringen niet op waar gebeurde ervaringen berusten.

Aldus maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij werkelijk is teruggekeerd naar Sri Lanka, wat afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas, nu hij aangaf dat het bezoek van de CID en het arrestatiebevel, dat zich na zijn beweerde terugkeer naar Sri Lanka zou hebben voorgedaan, de onmiddellijke aanzet van zijn vlucht uitmaken. In zoverre toch geloof zou gehecht worden aan verzoekers beweerde terugkeer naar Sri Lanka – *quod non* – merkt de Raad op dat dit zijn voorgehouden initiële problemen met de Sri Lankaanse autoriteiten omwille van zijn beweerde verbondenheid met de LTTE fundamenteel ondergraaft. Er kan immers niet worden ingezien dat verzoeker vrijwillig en op legale wijze met zijn eigen paspoort terugkeert naar Sri Lanka, indien hij werkelijk deze autoriteiten zou vrezen.

Daargelaten dat de verduidelijking in het verzoekschrift dat verzoeker van Sri Lanka naar Qatar met zijn origineel paspoort reisde en van Qatar tot Europa met een vals paspoort in het gezelschap van de smokkelaar, een loutere *post factum* verklaring is die geenszins wordt aangetoond, kan niet worden ingezien dat verzoeker op legale wijze met zijn eigen paspoort tweemaal uit Sri Lanka is kunnen vertrekken, indien zijn verklaringen aangaande zijn beweerde problemen met de Sri Lankaanse autoriteiten op waarheid berusten.

2.8. Evenmin kan geloof gehecht worden aan de ernst van verzoekers voorgehouden initiële problemen die zich vóór zijn eerste vertrek uit Sri Lanka zouden hebben voorgedaan. Zo stelde verzoeker zelf dat hij *“toen eigenlijk geen grote problemen”* had (CGVS-verslag, p. 12), wat hij tweemaal herhaalde (CGVS-verslag, p. 20, p. 21). Ook de vaststelling dat verzoeker in Zwitserland geen asiel heeft aangevraagd is een indicatie dat hij internationale bescherming niet noodzakelijk achtte en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door hem geschetste vervolging.

2.9. Verder doen verzoekers flagrant tegenstrijdige verklaringen aangaande zijn beweerde problemen voorafgaand aan zijn eerste vertrek afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn loutere verklaringen hieromtrent. Zo stelde hij bij de DVZ, *“Ik werd zodanig onder druk gezet, dat ik uiteindelijk instemde in januari 2016 om het LTTE te leiden naar de opslagplaats van wapens. Mijn vader had de plaats immers getoond aan mij.”* (vragenlijst CGVS, punt 3.5), terwijl verzoeker op het CGVS verklaarde dat zijn vader hem *“niet mee [nam], hij verborg de wapens naast ons huis. Ik kwam daar toevallig, daarom ben ik het te weten gekomen dat ze daar waren.”* (CGVS-verslag, p. 7). Op zijn eerdere verklaringen gewezen, antwoordde verzoeker louter *“Nee, dat vertelde ik niet.”* (CGVS-verslag, p. 7), wat strijdig is met het administratief dossier. Voorts gaf verzoeker bij de DVZ nog aan, *“In maart of april 2016 kwamen leden van het leger van bij mij thuis. Er werd gevraagd dat ik me zou aanmelden in het CID-kamp Mullaithiva. Daar werd ik ondervraagd. Ik werd toen zelfs geslagen. Ik heb nog littekens van de slagen.”* (vragenlijst CGVS, punt 3.5), wat niet strookt met zijn verklaringen bij het CGVS waar hij stelde dat hij eind januari 2016 naar het Mullaitivu CID kantoor werd meegenomen en pas wanneer hij 's avonds werd teruggebracht, gemarteld werd (CGVS-verslag, p. 19). Dergelijke incoherente verklaringen over essentiële elementen uit verzoekers relaas tonen aan dat verzoekers verklaringen niet op waar gebeurde ervaringen berusten.

De door verzoeker bij CGVS neergelegde foto's vermogen niet het door verzoeker voorgehouden asielrelaas te bewijzen. Foto's hebben immers ten hoogste een accessoire, ondersteunende bewijswaarde. Uit eenvoudige, ongedateerde foto's kunnen geenszins de precieze feitelijke omstandigheden of het tijdstip worden afgeleid waarbij de op de foto zichtbare verwondingen werden opgelopen.

2.10. Ook de vaststelling dat verzoeker Sri Lanka op legale wijze kon verlaten (naar Zwitserland) ondergraaft de ernst van zijn beweerde initiële problemen met de Sri Lankaanse autoriteiten omwille van zijn band met de LTTE. Verder slaagde verzoeker er niet in eenduidige verklaringen af te leggen over zijn beweerde diensten voor de LTTE. Zo stelde hij bij de DVZ dat hij geen lid was *“van het LTTE, maar ik werd betaald om video's te bewerken Dit vond plaats tussen 2003 en 2005.”* (vragenlijst CGVS, punt 3.5), wat hij bij het CGVS initieel nog beaamde (CGVS-verslag, p. 6). Even later stelde verzoeker echter dat hij *“[n]a 2007 wanneer de oorlog begon, dan stopte ik met werken voor de LTTE.”* (CGVS-verslag, p. 9). Ook over de verdwijning van zijn vader en broer legde verzoeker incoherente verklaringen af doorheen de asielprocedure. Zo stelde hij bij de DVZ enerzijds dat hij sinds 2009 geen informatie meer had over hen (verklaring DVZ, punt 13 en 17) en anderzijds dat ze sinds 2010-2011 spoorloos zijn en dat hij zelfs niet weet of ze nog leven (vragenlijst CGVS, punt 3.5). Tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde verzoeker dan weer dat ze vermist waren sinds de dag dat de oorlog eindigde in mei 2009 (CGVS-verslag, p. 10).

Verzoeker voegde er nog aan toe dat hij nadien nog een paar keer gehoord had dat zijn vader nog leefde (CGVS-verslag, p. 8) en dat deze tot 2013 nog door mensen gezien werd (CGVS-verslag, p. 10). Opnieuw doen verzoekers tegenstrijdige verklaringen aangaande zijn asielrelaas afbreuk aan zijn geloofwaardigheid nu niet aannemelijk is dat verzoeker, zelfs indien hij nerveus zou zijn (CGVS-verslag, p. 10), over dergelijke eenvoudige feiten strijdige verklaringen kan afleggen indien de feiten waarachtig zijn.

2.11. Uit voorgaande kan slechts worden afgeleid dat verzoekers asielrelaas op alle punten ongeloofwaardig is. De Raad hecht geen geloof aan verzoekers beweerde band met de LTTE, noch aan zijn vaders betrokkenheid met de LTTE. Evenmin kan enig geloof gehecht worden aan verzoekers problemen met de autoriteiten omwille hiervan.

2.12. In het verzoekschrift wordt nog aangevoerd dat er door het CGVS geen rekening werd gehouden met de traumatische ervaringen die verzoeker enerzijds had opgelopen in Sri Lanka als slachtoffer van folteringen maar anderzijds ook als slachtoffer van jarenlange pesterijen omwille van zijn opvallend uiterlijk. Vooreerst dient worden opgemerkt verzoeker eraan voorbij gaat dat geen geloof wordt gehecht aan zijn problemen met de Sri Lankaanse autoriteiten, noch aan zijn beweringen slachtoffer geweest te zijn van foltering. Voorts stelt de Raad aangaande verzoekers voorgehouden problemen omwille van zijn uiterlijk vast dat verzoeker hiervan geen melding heeft gemaakt bij de DVZ. Dergelijke vaststelling ondergraaft de ernst van zijn problemen nu niet kan worden aangenomen dat verzoeker deze jarenlange pesterijen omwille van zijn uiterlijk kon vergeten te vermelden bij de DVZ, indien de feiten waarachtig zijn. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Aldus ondergraaft verzoekers nalatigheid deze pesterijen aan te geven bij de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook de ernst ervan. Ten slotte licht verzoeker evenmin toe hoe dit element enigszins een vervolging zou uitmaken in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

De Raad wenst er nog op te wijzen dat verzoeker wel duidelijk onafhankelijk en consequent kan handelen, hij werkte in Sri Lanka, is er gehuwd, reisde naar Europa, en voor zover waarachtig –*quod non*- reisde opnieuw illegaal naar Europa, ging naar Italië, besliste daar geen asiel aan te vragen en kwam naar België. Er kan dan ook niet worden ingezien, en dit kan uit de eenvoudige lezing van het gehoorverslag ook niet blijken, dat verzoeker incoherente verklaringen heeft afgelegd omwille van zijn voorgehouden traumatische ervaringen. De dossierbehandelaar heeft manifest eenvoudige en duidelijke vragen gesteld, die verzoeker goed kon volgen en waarvan hij de logica en de inhoud correct begreep. Aan verzoeker werden bovendien zowel open als concrete vragen gesteld. Bij de vraag of verzoeker nog iets aan zijn asielrelaas had toe te voegen, maakte hij, noch zijn raadsman, melding van een verwarde psychologische toestand waarin hij zou verkeren, noch wordt dit anderszins geadstrueerd, bijvoorbeeld door het voorleggen van een medisch getuigschrift. Aldus is geenszins aangetoond dat verzoekers voorgehouden traumatische gebeurtenissen een impact gehad hebben op zijn verklaringen.

2.13. Verzoekers overige argumenten dat er geen rekening werd gehouden met zijn leeftijd en het tijdsverloop tussen de gebeurtenissen in Sri Lanka en zijn gehoor bij het CGVS, worden niet geconcretiseerd. Evenmin wordt aangeduid op welke specifieke punten en op welke wijze het CGVS met zijn leeftijd geen rekening heeft gehouden, te meer verzoeker intussen 27 jaar is. Wat betreft het tijdsverloop tussen de gebeurtenissen en zijn gehoor, merkt de Raad op dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, *quod in casu non*.

2.14. Waar verzoeker nog aanvoert dat geen rekening werd gehouden met de elementen die verzoeker wél wist, merkt de Raad op dat de elementen of gegevens in het voordeel van de asielzoeker niet noodzakelijk in de beslissing moeten worden opgenomen (RvS 19 december 2007, nr. 178.032) wanneer de in de bestreden beslissing opgenomen elementen voldoende draagkrachtig zijn om de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas aan te tonen. Dit betekent bovendien niet dat de CGVS het geheel van de verklaringen heeft meegenomen bij het nemen van de bestreden beslissing.

2.15. De door verzoeker op het Commissariaat-generaal voorgelegde documenten kunnen de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas niet herstellen.

Een document moet, om bewijswaarde te hebben, immers coherente en geloofwaardige verklaringen dient te ondersteunen, *quod non in casu*, gelet op het voorgaande.

Het arrestatiebevel en de foto's werden hierboven reeds besproken. De door verzoeker bij het CGVS neergelegde krantenartikelen kunnen bovenstaande vaststellingen ook niet doen wijzigen. Deze handelen immers niet over verzoeker (CGVS-verslag, p. 15) en het volstaat niet te verwijzen naar de een gelijkaardige gebeurtenis in Sri Lanka om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hiertoe in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146).

De overige door verzoeker op het CGVS neergelegde documenten – verzoekers geboorteakte en identiteitskaart, huwelijksakte van verzoekers ouders, identiteitskaart verzoekers moeder, geboorteakte verzoekers moeder, geboorteakte verzoekers vader – betreffen de identiteit van verzoeker en zijn ouders, wat niet betwist wordt.

2.16. De door verzoeker neergelegde bijkomende stukken – de brief van verzoekers moeder aan verzoeker, brief van verzoekers moeder aan de “*Human Rights Commission of Vavuniya*” met verzoek om bescherming, antwoordschrijven van de “*Human Rights Commission of Sri Lanka*” volgend op verzoek van verzoekers moeder – vermogen evenmin bovenstaande vaststellingen te doen ombuigen. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de brief van verzoekers moeder aan verzoeker geen objectief, officieel document is en voorkomt als opgemaakt voor onderhavige procedure, zodat de bewijswaarde slechts relatief is. Wat betreft de brief van verzoekers moeder aan de Human Rights Commission in Vavuniya met een verzoek om bescherming dient te worden opgemerkt dat deze slechts een weergave van haar verklaringen is en aldus op zich geen bewijs vormt dat de door haar verklaarde gebeurtenissen ook daadwerkelijk hebben plaatsgevonden. De brief van de Human Rights Commission of Sri Lanka betreft louter een registratie van verzoekers moeder klacht zodat de bewijswaarde op zich al zeer beperkt is, met name tot het bewijs van registratie van een klacht, doch niet tot het bewijs van de inhoud ervan.

2.17. Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift verder tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen omtrent zijn asielmotieven, het opwerpen van losse beweringen en het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen.

2.18. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.19. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.20. Waar in het verzoekschrift nog wordt aangevoerd dat verzoekers terugkeer naar zijn herkomstregio in Sri Lanka na een langdurige afwezigheid in het buitenland op zich reeds een grote aandacht zal trekken van de plaatselijke bevolking met alle verhoogde veiligheidsrisico's van dien voor verzoeker, merkt de Raad op dat dit een louter blote bewering betreft, die verzoeker met geen enkel objectief element ondersteunt. De Raad kan uit de bestreden beslissing en de toegevoegde objectieve informatie vaststellen dat de burgeroorlog tussen het LTTE en het Sri Lankaanse leger in 2009 ten einde kwam. De Sri Lankaanse overheid blijven beducht voor het heropleven van het LTTE, toch zijn er de laatste jaren oprechte stappen gezet in het bekomen van een verzoening tussen de verschillende gemeenschappen. Het louter profiel van Tamil uit Sri Lanka is op zich niet voldoende om aanspraak te maken op een vorm van internationale bescherming. Voorts stelt de bestreden beslissing terecht “*Inzake een eventueel risico bij terugkeer naar Sri Lanka, heeft Cedoca het nodige onderzoek gevoerd om de situatie in te schatten. Uit dat onderzoek, toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt evenwel niet dat er een reëel risico bestaat om te worden blootgesteld aan foltering of vernederende behandeling of bestraffing voor Tamils waarvan niet wordt vermoed dat er een band met het LTTE bestaat. Tevens blijkt dat Tamils (ook afgewezen asielzoekers) bij een terugkeer naar Sri Lanka gescreend en ondervraagd kunnen worden door de autoriteiten.*”

Dit onderzoek omvat ook mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving waarna inbreuken op die wetgeving kunnen leiden tot strafprocedures, zonder een onderscheid tussen Tamils en andere etnieën. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving te handhaven." Zoals hoger reeds besloten heeft verzoeker niet aannemelijk gemaakt enig LTTE profiel te hebben. Ook zijn autoriteiten zijn van mening dat dit niet het geval is nu ze hem administratief bijgestaan hebben om legaal uit het land te vertrekken.

Er zijn dan ook geen redenen aangevoerd die erop zouden wijzen dat verzoeker bij een terugkeer naar Sri Lanka een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.21. Ten slotte brengt verzoeker evenmin elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in Sri Lanka sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.22. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

2.23. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.24. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK